

Hồi thứ 26

Tuần Nghĩa Hương Tiêu

Cưỡi trên lưng "Lão lạc đà" Nhậm Sương Bạch buông cương để cho nó chậm rãi bước đi, chàng đang trên đường trở về cái hiện thời có thể tạm gọi là "nhà". Chàng không chịu thừa nhận có một hấp lực vô hình đang hút chàng trở về, nhưng đối gạt thì đối gạt người chứ chẳng thể đối gạt chính bản thân mình. Một gian nhà thuê tạm, nội thất đơn sơ, quanh đó cũng chẳng có thân bằng quyến thuộc gì, từng đó làm sao có thể tạo thành một lực hút để chàng phải vội vã quay về chứ? Chàng mong được sớm về "nhà" chẳng qua là vì người ở "nhà" mà thôi. Trong đầu chàng thoáng hiện một bóng dáng yếu điệu, lòng bỗng cảm thấy nôn nao, không tự chủ được, chàng thúc gót giày vào hông ngựa cho nó đi nhanh hơn.

Nơi này cách cách rừng bạch dương đã có hơn hai mươi dặm đường rồi chứ chẳng ít, ngựa đang bước đều trên một con đường nhỏ giữa chốn hoang lương, Nhậm Sương Bạch cảm nhận được không khí u tịch và yên ắng xung quanh, cũng cảm nhận được âm ảnh trùng trùng của dãy núi rừng phía trước mỗi lúc một gần hơn.

Vó ngựa thanh giòn gõ đều đều trên mặt đường, bất giác một mùi hương u nhã phảng phất bên mũi, mùi hương này hình như không lạ đối với Nhậm Sương Bạch, gần như lập tức chàng đã nhận ra đó là mùi gì.

Không sai, mùi hương trên thân thể của xử nữ, mà lại là thứ hương đặc dị, chỉ có ở Dịch Hương Trúc! Vị cô nương này chẳng biết đang làm gì ở đây? E rằng chẳng phải ngẫu nhiên mà nàng có mặt ngay nơi Nhậm Sương Bạch sắp đi qua!

Nhậm Sương Bạch gò cương cho "Lão lạc đà" đứng lại, bế hơi thở cất giọng nhẹ nhàng nói:

- Có phải Dịch cô nương đó không?

Trong đám cỏ rậm phía bên phải đường có tiếng xào xạc, một bóng người yếu điệu bước ra, không phải là Dịch Hương Trúc thì còn là ai nữa?

Thần thái Dịch Hương Trúc có vẻ hơi mất bình tĩnh, nét lo lắng đến hoảng sợ hiện rõ trong mắt nàng, nhưng Dịch Hương Trúc vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, cất tiếng gọi:

- Nhậm Sương Bạch, phản ứng của ngươi thật tinh nhạy, ta vừa mới đến gần thì ngươi đã lập tức nhận ra, trông ngươi thật chẳng giống người mù chút nào!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Khứu giác của người mù đặc biệt tốt, lại thêm trên người cô nương có một mùi hương rất đặc thù, chỉ cần một cơn gió thoảng qua là tại hạ lập tức nhận ra đại giá của cô nương đã tới.

Mục quang Dịch Hương Trúc dừng lại nơi các vết thương chỉ được băng bó một cách sơ sài trên người Nhậm Sương Bạch, giọng xót xa nói:

- Ngươi lại bị thương sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười, vẻ chẳng có gì là quan trọng nói:

- Chút vết thương ngoài da, không phạm đến cân cốt và nội phủ, chẳng có gì đáng lo cả!

Dừng lời một thoáng, Nhậm Sương Bạch hơi nhướn mày, nói:

- Dịch cô nương, chúng ta gặp nhau lần này chắc không phải là tình cờ?

Dịch Hương Trúc thở dài thườn thượt nói:

- Ngươi đoán đúng, Nhậm Sương Bạch, ta ... ta đến để báo cho ngươi biết, hai vị thúc thúc của ta ... họ đang mai phục ở phía trước, nơi sơn khẩu để chờ ngươi, họ ... họ chuẩn bị rất chu toàn nhất quyết giết bằng được ngươi.

Nhậm Sương Bạch cảm thấy hơi ngạc nhiên, nói:

- Quái lạ, làm sao họ biết trước tại hạ sắp đi ngang đây mà mai phục chờ sẵn? Họ tìm được hành tung của tại hạ từ khi nào?

Thần thái Dịch Hương Trúc càng ảo não, giọng run run nói:

- Việc ngươi cùng bọn Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức hẹn ước giao chiến đã chấn động khắp giang hồ, hai vị đại thúc của ta nghe được tin lập tức ngày đêm lên đường đến đây, họ thuê rất nhiều người túc trực suốt ngày đêm quanh khu rừng bạch dương để giám sát. Tuy rất nhiều ngày trước đó tất cả đều mất công vô ích, nhưng cuối cùng thì chúng cũng nhìn thấy ngươi. Một canh giờ trước đây ngươi ra tay hạ sát hết bọn Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, bọn người kia đã lập tức báo tin về cho hai vị đại thúc ta, đồng thời âm thầm đi theo phía sau, chờ xác định được hướng đi của

người, một lần nữa lại báo tin cho họ. Có lẽ người cũng biết, đường xá ở đây không mấy phức tạp, chỉ cần biết hướng đi của người là không mấy khó khăn để đoán được người sẽ đi bằng đường nào.

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

- Nên họ đã đi trước một bước, chọn lựa chỗ tốt để mai phục chờ tại hạ đến?

Dịch Hương Trúc râu rĩ gật đầu nói:

- Không sai ...

Nhậm Sương Bạch hạ thấp giọng nói:

- Còn cô nương, vì sao mà cô nương lại đến đây để báo tin cho tại hạ?

Dịch Hương Trúc thở dài nói:

- Ta được lệnh của hai vị đại thúc, âm thầm đi xa xa ở phía sau người để dò xét, chờ khi người đi đến gần sơn khẩu thì phát tín hiệu báo tin để họ chuẩn bị hành động. Cũng may mà hai vị đại thúc lại giao cho ta nhiệm vụ này, bằng không, ta cũng chẳng biết làm cách nào để báo tin cho người được nữa ...

Nhậm Sương Bạch giọng cảm kích nói:

- Dịch cô nương, đa tạ cô nương đã chiếu cố đến tại hạ như vậy, có điều cô nương làm như vậy là quá sức mạo hiểm, nếu không may bị hai vị đại thúc của cô nương biết được, hậu quả sẽ như thế nào?

Dịch Hương Trúc cắn môi thở dài nói:

- Ta cũng biết làm như vậy là rất nguy hiểm, cũng biết làm như vậy là rất không phải với hai vị đại thúc, nhưng ... nhưng ta cũng không thể đứng yên nhìn người đi vào chỗ chết, không thể bình chân như vại nhìn người đi vào miệng cọp. Ta không thể làm như vậy, Nhậm Sương Bạch, tánh mạng của ta là do người tái tạo, ngày nào ta còn sống là ngày ấy còn nặng mang ân trách của người ...

Nhậm Sương Bạch cũng xúc động nói:

- Dịch cô nương, cô nương đáp đền cho tại hạ theo cách này, hy sinh quá lớn, tại hạ nhận lấy mà lòng cứ áy náy không yên ...

Dịch Hương Trúc vội nói:

- Đừng nói như vậy, Nhậm Sương Bạch, việc cần làm thì cứ làm, đâu cần phải đắn đo nhiều như vậy. Phàm là người có lương tri, ai cũng hành động như ta mà thôi.

Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

- Bọn họ có bao nhiêu người mai phục ở phía trước?

Dịch Hương Trúc nói:

- Chỉ có hai vị đại thúc của ta, không có thêm bất kỳ trợ thủ nào khác, nhưng nhìn thấy vẻ ăn chắc của họ thì hình như đã chuẩn bị rất kỹ càng, chẳng cần mượn trợ lực, chỉ dùng thủ đoạn để trị người, dùng trí chứ không dùng lực. Còn thủ đoạn thế nào, cơ mưu ra sao thì ta không được rõ, để không bị nghi ngờ, họ không nói ta cũng không dám hỏi.

Nhậm Sương Bạch gật đầu tỏ ý Dịch Hương Trúc làm như vậy là rất đúng, sau đó lại hỏi:

- Chắc cũng là trò gì tương tự như "Bàn tiêu" chuyển trước phải không?

Dịch Hương Trúc lắc đầu nói:

- Cái đó thì không biết, nhưng chắc không phải là chiếc "Bàn tiêu" ấy bởi ta chẳng thấy họ mang theo bên người, họ cũng không cần dận trước bảo ta phải hành động ra sao. Nhậm Sương Bạch, lần này có thể họ sẽ dùng cách khác, nhưng bất luận là cách gì, chắc chắn sẽ rất bất lợi cho người. Hai vị đại thúc của ta, đặc biệt là Tăng đại thúc là người rất thâm, nếu ông ta không nắm chắc phần thắng trong tay thì đã không bắt tay hành động.

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Vậy thì chỉ còn cách trông vào vận may rủi mà thôi!

Dịch Hương Trúc muốn nói gì đó lại thôi, gương mặt thể hiện rõ tình cảm mâu thuẫn phức tạp trong lòng nàng, gọi nhỏ nhỏ:

- Nhậm Sương Bạch ...

Đôi mắt sáng trong vất nhìn thẳng vào mắt Nhậm Sương Bạch, Nhậm Sương Bạch chừng như cũng cảm nhận được vẻ khác thường của đối phương, chậm rãi nói:

- Có điều gì xin cứ nói, Dịch cô nương.

Hai khóe mép Dịch Hương Trúc giật giật mấy cái, cuối cùng mới hạ giọng nói:

- Nhậm Sương Bạch, người ... sao người không tránh đi ...

Chừng như Nhậm Sương Bạch đã sớm đoán biết Dịch Hương Trúc sẽ nói một câu như thế này, thần thái bình thản, chàng mỉm cười nói:

- Như có lần tại hạ đã nói với cô nương, tránh thì dễ rồi, nhưng tránh đến bao giờ? Đây là một việc mà nếu không giải quyết dứt điểm sẽ chẳng bao giờ

tự tiêu được, Dịch cô nương. Mỗi cừu của hai vị đại thúc của cô nương với tại hạ thâm sâu như bể, oán hận chưa tiêu thì họ chẳng bao giờ chịu bỏ qua, chân trời góc bể, bất cứ lúc nào cũng đều có thể bất ngờ gặp họ, không lẽ cả quãng đời còn lại tại hạ phải luôn sống dưới âm ảnh cừu hận của họ? Dịch cô nương, tại hạ là một nam nhân, một nam nhân trong giang hồ, bởi vậy tại hạ không thể chà đạp lên lòng tự trọng của mình, tại hạ không thể cầu được an nhàn, trốn tránh hiện thực. Cho dù để giữ được lòng tự trọng tại hạ phải trả giá bằng chính tánh mạng của mình, tại hạ cũng không bao giờ oán trách hay hối hận!

Dịch Hương Trúc im lặng một thoáng rồi khổ sở nói:

- Ông trời sao thật cay nghiệt, tình cảnh của ta hiện tại sao mà khốn khổ quá!

Thần thái Nhậm Sương Bạch nghiêm nghị, giọng thành khẩn nói:

- Dịch cô nương, tại hạ lấy làm tiếc, trong việc này tại hạ không thể phân ưu với cô nương được!

Ngẩn đầu nhìn lên, giọng Dịch Hương Trúc bỗng trở nên rất kiên quyết, nói:

- Ta không trách gì người, Nhậm Sương Bạch, ta không có ý trách người chút nào. Ta vốn biết trước khuyên người tránh đi là điều không thể, nhưng dù sao ta cũng phải thử nói ra, nếu người chịu nghe theo lời của ta thì giữa song phương tạm thời vẫn giữ được hòa hiếu; bằng ngược lại, nếu người không tiếp nhận đề nghị của ta, mà cũng hợp lẽ thôi, ta tin rằng khi chưa gặp phải tình thế vạn bất đắc dĩ, người cũng không làm khó dễ ta ... Nhậm Sương Bạch, cứ làm theo ý của người mà làm ...

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Xin lượng thứ cho tại hạ, Dịch cô nương.

Dịch Hương Trúc cũng rất chân thành, nói:

- Người không có lỗi trong việc này, Nhậm Sương Bạch, những điều người vừa nói khi này là rất hợp tình hợp lý, chúng ta không thể trốn tránh hiện thực, cho dù muốn trốn e rằng cũng không thể.

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

- Dịch cô nương, giờ thì chúng ta ai đi đường nấy, để quá lâu lại sợ hai vị đại thúc của cô nương nghi ngờ!

Dịch Hương Trúc bước tránh sang một bên đường, hạ giọng nói:

- Hãy cố bảo trọng, Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch chỉ gạt đầu không đáp, thúc ngựa đi thẳng về phía trước, "Lão lạc đà" rất thông linh tính, chừng như cũng cảm nhận được nguy cơ đang rình rập ở phía trước, sát khí lờ vờn đầu đây, vừa cất bước tiến tới, nó vừa ngẩng cao đầu hít hít, dáng điệu có vẻ như không được tự nhiên như trước đó.

Tay trái nắm hờ dây cương, Nhậm Sương Bạch ngồi bất động trên lưng ngựa, thả lỏng toàn bộ cơ bắp trên người, chậm rãi hít thở điều tức, nhưng mọi giác quan trên người chàng đều căng ra, tập trung tinh thần cao độ, đón nhận tất cả những thay đổi của môi trường bên ngoài.

Chẳng mấy chốc người ngựa từ từ tiến vào sơn cốc, Nhậm Sương Bạch không cho ngựa đi chậm lại, vẫn giữ nguyên tốc độ như cũ thẳng tiến vào bên trong. Vách núi hai bên sơn cốc cao ngất dựng đứng, kỳ hình quái thạch lởm chởm khắp đó đây, không khí yên tĩnh đến rợn người, không có một điểm di dạng nào để lộ ra bên ngoài. Trong tình cảnh hiện tại, dùng tai để nghe ngóng nắm bắt tình hình còn hữu dụng hơn dùng mắt quan sát rất nhiều.

Tiến vào sơn cốc một khoảng chừng hơn chục trượng, từ bên vách núi bỗng có một tảng đá cực lớn bay vèo xuống, từ vị trí của tảng đá, góc độ ném nó ra không trung và cả lực đạo ném nó ra có thể dễ dàng nhận ra đây hoàn toàn chẳng phải là tảng đá trên vách núi vô tình mất cân bằng rơi xuống, mà chính là bị ngoại lực đẩy nó bay xuống!

Nhậm Sương Bạch khẽ giạt cương, "Lão lạc đà" lập tức hý vang đứng dựng hai vó trước lên trời, hai chân sau khẽ xoay đi một góc nhỏ, hai chân trước nhẹ nhàng đáp xuống đất rồi đứng bất động tại chỗ.

Tảng đá rơi đánh sầm một tiếng cách xa người ngựa tám chín thước, bụi đất tung bay mù mịt, tảng đá tạo thành một hố khá sâu, ngập đến hai phần ba tảng đá xuống đất, với lực đạo đó, nếu để trúng nhằm người, không cần nói cũng biết hậu quả sẽ ra sao!

Dương nhiên, Nhậm Sương Bạch biết rõ, tảng đá này chỉ có tác dụng làm chàng dừng chân lại mà thôi, đó chưa phải là biện pháp mà đối phương dùng để đối phó chàng. Cả người ném và người bị ném đều hiểu rất rõ rằng, với một tảng đá ném xuống như vậy, chẳng thể nào chạm đến người chàng được!

Còn người ném đá là ai? Có lẽ những lời cảnh báo của Dịch Hương Trúc trước đó cũng đủ để trả lời cho câu hỏi này.

Trên lưng chừng núi bỗng xuất hiện một bóng người, người này chẳng phải ai khác, chính là "Khuất doanh lão nông" Tàng Kiếm, lão một tay chống phương tiện sản, một tay chống nạng, gió lạnh thổi vạt áo bào lão tung bay, trông dáng vẻ vừa oai nghi vừa nặng nề sát khí.

Phía trước mặt, từ một khúc quanh của sơn cốc, "Vô duyên tiêu tử" Bành Nguyên chậm rãi tiến về phía này, chỗ bàn tay trái bị đứt được thay thế bằng một bàn tay giả đánh bằng kim loại, tay phải nắm chặt chiếc đại phủ, mỗi bước chân tiến gần hơn đến trước mặt Nhậm Sương Bạch, thần thái lão trông càng âm trầm hơn một chút, đến khi song phương còn cách nhau chừng năm bước chân, gương mặt lão trông như được tạc bằng đá chứ không còn là một gương mặt bằng xương bằng thịt nữa.

Nhậm Sương Bạch vẫn ngồi bất động trên lưng ngựa, toàn thân chàng, luôn cả con "Lão lạc đà" trông hết như một bức tượng bằng đá. Trên gương mặt gầy gò của chàng, không nhìn thấy bất kỳ một cảm xúc nào, nó thật phẳng lặng, trông như mặt nước hồ thu, phẳng lặng mà sâu thẳm. Chàng biết địch nhân đã lộ diện, cũng biết được đó là thần thánh phương nào.

Song mục nhìn Nhậm Sương Bạch không chớp mắt, từ trong đôi mắt Bành Nguyên bắn ra những tia oán độc rợn người, lòng cừu hận khủng khiếp và sát cơ nặng nề ấy chừng như đã ngưng kết thành thực thể, khiến người ta có thể chạm vào mà cảm nhận được.

Nhậm Sương Bạch tuy chẳng thể nhìn thấy, nhưng linh cảm của chàng tinh nhạy là vậy, có khi nào lại không cảm nhận được điều đó?

Sau một thoáng im lặng nặng nề, Bành Nguyên cất giọng khản đặc nói:

- Người còn nhớ ta không, Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, hơi nghiêng người nói:

- Chắc là "Vô duyên tiêu tử" Bành Nguyên Bành tiến bối?

Cất tiếng cười nghe thô thiết và dữ dội, Bành Nguyên nói:

- Hai tiếng tiền bối ta không dám đón nhận, làm gì có hạng tiền bối bị vãn bối chặt đứt một bàn tay? Làm gì có hạng tiền bối bị vãn bối cho xuống âm ty địa ngục? Nhậm Sương Bạch, ngươi là quỷ Vô Thường chuyên lấy mạng huynh đệ ta, là thu hồn quỷ sứ của huynh đệ ta, không cần dùng đến hai tiếng tiền bối nữa để khỏi thấy chướng tai, thậm chí huynh đệ ta còn phải tôn ngươi làm "đoạt mệnh tiểu tử tông" nữa kia!

Nhậm Sương Bạch giọng trầm tĩnh nói:

- Sự việc diễn ra ngày hôm ấy, tại hạ cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi, nếu tam vị tiền bối không bức rất quá, kết cuộc đã không thảm khốc đến như vậy, tại hạ chỉ hành động tự vệ, hoàn toàn không có ý làm tổn thương đến nhị vị ...

Giọng Bành Nguyên cứng nhắc, nói:

- Người chết cũng đã chết rồi, một bàn tay đứt cũng đã đứt rồi, việc đã xảy ra thì không thể vãn hồi được, người còn nói những lời này, không cảm thấy quá thừa thãi sao?

Nhậm Sương Bạch hơi cúi đầu nói:

- Tại hạ chỉ muốn nói đôi lời giải thích, mong nhị vị tiền bối khoan thứ.

Bành Nguyên lại phá lên cười, giọng cười lão nghe chẳng giống tiếng cười chút nào, nói:

- Người chết chẳng thể sống lại, bàn tay đã đứt càng không thể mọc lại, sự thực hiện hiện trước mắt, giải thích thế nào cũng vô ích mà thôi, còn nói khoan thứ? Nhậm Sương Bạch, huynh đệ ta khoan thứ cho người, rồi ai sẽ thương xót huynh đệ ta? Người còn vọng tưởng dùng lời nói để xóa tan hành vi tàn độc của người sao? Thật là ngây thơ, thật đáng buồn cười!

Thần thái Nhậm Sương Bạch rất nghiêm túc, nói:

- Tại hạ không cho rằng đó là ý nghĩ ngây thơ, càng không có gì đáng buồn cười, Bành tiền bối, sở dĩ tại hạ làm như vậy chẳng qua là để tránh can qua, tránh một trường sát phạt, tránh phải thấy cảnh máu đổ đầu rơi. Tất cả những thứ đó xảy ra không mang lại lợi ích cho bất kỳ phía nào, mạng người là rất quý, phải biết cân nhắc khinh trọng, với tình hình hiện tại, tiền bối cũng quá rõ, nếu cuộc chiến xảy ra, không ai dám nói chắc mình sẽ được nguyên vẹn mà qua khỏi cuộc chiến này?

Bành Nguyên cười lạnh nói:

- Nhậm Sương Bạch, ta đã nói rồi, việc đã đến nước này thì có nói gì cũng vô ích, cho người có tài hùng biện giỏi đến mấy cũng không thể làm lay chuyển được tâm ý của huynh đệ ta. Nhậm Sương Bạch, huynh đệ ta không sợ máu đổ đầu rơi, mạng người tuy rất quý, nhưng huynh đệ ta cũng thề quyết làm ngọc nát chứ không chịu làm ngói lành!

Biết rõ là dùng lời nói chẳng đi đến đâu, nhưng Nhậm Sương Bạch vẫn cố gắng kiên nhẫn đến cùng, giọng thành khẩn nói:

- Bành tiền bối, quay đầu lại là bầu trời lồng lộng sau lưng, xin tiền bối suy nghĩ lại trước khi quyết định.

Bành Nguyên bỗng gầm lên:

- Huynh đệ ta đã quyết định từ rất lâu, bằng mọi giá phải dày người xuống A Tỳ địa ngục!

Nhậm Sương Bạch mong rằng Dịch Hương Trúc hiểu được, những gì mà chàng làm là để tránh đau đớn thêm, tránh phải ân hận thêm. Có lẽ, Dịch

Hương Trúc cũng nhận thấy chàng đã cố hết sức, nhưng thật không may, kết quả đúng như chàng dự đoán, cũng là điều chàng hoàn toàn không muốn, chàng chẳng khuyên được Tàng Kiếm và Bành Nguyên hủy bỏ mối hận cừu này.

Cố giấu một tiếng thở dài, Nhậm Sương Bạch bước xuống ngựa, vỗ lên lưng "Lão lạc đà" cho nó đi ra xa.

Từ trên vách núi, Tàng Kiếm động mạnh phương tiện sản xuống nền đá đánh choang một tiếng vang dội, cất cao giọng quát:

- Lão tam, đừng nhiều lời với hần nữa, động thủ! Động thủ đi!

Cánh tay trái của Bành Nguyên đưa lên thắt lưng, móc sắt nơi bàn tay giả móc ra một chiếc bọc giấy to bằng nắm tay, sau đó nhanh chóng ném bọc giấy về phía Nhậm Sương Bạch, trước khi bọc giấy bay ra, móc sắt đã cào rách lớp giấy bên ngoài, một vầng khói màu hồng tỏa ra bao trùm khắp một khoảng không gian trên đầu Nhậm Sương Bạch, đồng thời cũng tỏa ra một thứ hương thơm ngòn ngọt tanh tanh.

Gần như đồng thời, vầng khói hồng vừa bung ra, Tàng Kiếm đứng từ trên cao cũng đã nhanh tay mở nắp chiếc lồng trúc, lập tức có tiếng chim kêu la inh ỏi vang lên, tiếp đó một bầy chim từ trong lồng tuôn ra, bay thẳng đến đám mây màu hồng trên đầu Nhậm Sương Bạch, vừa xông vào lượn đi lượn lại loạn xạ bên trong đám mây hồng chúng vừa kêu la inh ỏi, đáng vẻ rất phấn kích.

Bầy chim này khá đặc biệt, thân hình chúng rất nhỏ, to chỉ cỡ đầu ngón tay, nhưng tiếng kêu của chúng thì lại lớn đến không ngờ, tiếng kêu chim chíp cao vút, lại còn gấp gáp và liên tục không dứt, cộng thêm với đôi cánh nhỏ nhưng cứ đập quạt liên tục, quấy động không khí. Hàng trăm con chim, từng đó âm thanh hỗn tạp lại tập trung vào một khoảng không gian nhỏ hẹp, không cần nói cũng đủ tưởng tượng quang cảnh nhộn nháo ồn ào đến độ nào!

Chừng như đám mây hồng kia có một sức hấp dẫn đặc biệt đối với bầy chim này, mùi hương tỏa ra từ đám mây làm cho chúng phấn kích cực độ, chúng bay đi lượn lại, chen nhau ranh giành, kêu hét dậy trời, tựa như một đám trẻ con được người ta tung cho một nắm kẹo vậy.

Một nụ cười âm độc thoáng hiện trên gương mặt Bành Nguyên, lão nhẹ nhàng lướt tới, chiếc phủ đồn cũi to lớn nhằm thẳng đỉnh đầu Nhậm Sương Bạch giáng xuống.

Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy đám mây hồng vùn vụt trên đầu, nhưng chàng ngửi thấy mùi hương lạ, đến khi tiếng chim hỗn tạp vang lên thì chàng đã biết đối phương dùng thủ đoạn gì để đối phó mình. Chàng không khỏi thán

phục tâm tư của địch nhân, chắc hẳn chúng phải nát óc nghĩ ra mưu kế này, phải cực kỳ vất vả bắt được một lúc từng đó chim, đồng thời cũng khó khăn nghĩ ra được cách để dẫn dụ chúng tập trung vào một chỗ như vậy. Giờ thì thính giác của chàng hoàn toàn mất tác dụng, trong một khoảng không gian nhỏ lại chứa đầy những âm thanh hỗn tạp như vậy, không cách gì có thể phân biệt ra các tiếng động khác, đó là chưa kể tiếng chim còn làm cho tâm thần người nghe xao động, không thể giữ được bình tĩnh!

Tiếng phũ xé gió kích xuống, khi đến sát đỉnh đầu Nhậm Sương Bạch mới gắng gượng nhận ra, thân hình chàng lướt đi ba bước, nhưng móc sắt nơi bàn tay trái Bành Nguyên cũng đồng thời lướt tới, lần này thì Nhậm Sương Bạch phản ứng hơi chậm, "soạt" một tiếng cánh tay phải bị cào trúng một đường tứa máu!

Tàng Kiếm từ trên cao chớp đúng thời cơ, từ trên lưng chừng núi phi thân bay xẹt xuống, khí thế dũng mãnh như con lão ưng lao xuống vô mồi, đầu phương tiện sản rung lên hóa thành ngàn vạn luồng lãnh điện, đan thành một tấm lưới dày đặc, không một khoảng trống nhỏ, nhằm đầu Nhậm Sương Bạch chụp xuống!

Thân hình Nhậm Sương Bạch nằm rạp xuống đất, chàng cố hết sức lướt vọt ra ngoài, nhưng Bành Nguyên đứng ngay cạnh đó, lão đâu để cho chàng có cơ hội thoát ra khỏi vầng mây hồng. Đại phủ vung ra, ba mươi hai phủ tung hoành chém nát mặt đất, bụi đá tung bay mù trời, từng phủ từng phủ một liên tiếp san sát nhau bức Nhậm Sương Bạch phải vất vả lăn tròn tránh lùi trở lại, chỉ trong nháy mắt, toàn thân chàng lấm lem bùn đất, dáng điệu trông rất thảm hại.

Ngay khi đó thì phương tiện sản của Tàng Kiếm đã mang theo sấm sét giáng xuống, trên đầu thì tiếng chim kêu càng lúc càng cao vút, như hàng vạn mũi tên đâm vào tâm thần Nhậm Sương Bạch!

Làn ngân quang chợt hiện, nhanh chóng hóa thành một cột quang trụ cao ngất, quang trụ lại hóa thành chiếc cầu vòng đơn sắc phá nát đám mây hồng nhằm thẳng sản ảnh xông tới. Kinh phong cuộn cuộn, cơn lốc xoáy vừa nổi dậy thì binh khí song phương đã quấn vào nhau.

Thính giác của Nhậm Sương Bạch giờ đây đã bị nhiễu loạn đến cực điểm, chiêu "Huỳnh tuyến linh quang" vốn xuất chiêu luôn thu được kết quả như ý giờ đây cũng bị khiếm khuyết, không những hạ đao kém chính xác mà thế đao kín kẽ bảo vệ toàn thân cũng xuất hiện nhiều sơ hở chết người. Bởi vậy khi đao quang sấn vào vùng sản ảnh, chỉ nhằm trúng vào nửa người bên phải của Tàng Kiếm, công kích vào bộ vị này vẫn có thể khiến Tàng Kiếm mất

mạng, nhưng thật không may, đối phương vẫn còn cơ hội phản kích một chiêu tuyệt mạng trước khi ngã xuống.

Phương tiện sản từ trên cao giáng xuống, miến đao từ bên dưới kích lên. Thân hình Tăng Kiếm hơi dừng lại ở trên không một thoáng rồi nặng nề rơi xuống đất, nửa người bên phải nát bấy trông đến rợn người. Đầu vai trái Nhậm Sương Bạch cũng trúng một sản chí mạng ngậm sâu vào đến bả vai, máu tươi phun trào, xương gãy lòi cả ra ngoài trắng hếu!

Tiếng chim vẫn chưa dứt, bên tai Nhậm Sương Bạch tràn đầy tiếng chim.

Bành Nguyên như con mãnh hổ hóa điên, hết sức bình sinh vung cao đại phủ lao tới, trông đáng diệu đó, chỉ cần một phủ giáng xuống là dư sức chế đôi thân hình Nhậm Sương Bạch!

Nỗi đau đớn tột cùng xâm chiếm toàn bộ cảm quan Nhậm Sương Bạch, chàng chỉ cảm thấy nửa người bên trái như bị rút lìa khỏi cơ thể, một ngọn lửa hùng hực đang thiêu cháy toàn thân chàng. Vốn biết trước Bành Nguyên sẽ lao đến giáng một đòn chí tử lên đầu mình, muốn di động thân hình tránh né, nhưng đôi chân Nhậm Sương Bạch giờ đây không còn nghe theo sự điều khiển của chàng nữa, tiếng chim cao vút càng khiến cho đầu óc chàng hỗn loạn, thần trí chàng gần như mê muội, cố hết sức gượng bò đi, chàng hoàn toàn không cảm giác được âm ảnh tử vong đang theo chân Bành Nguyên lao tới bên cạnh mình.

Ngay trong lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc ấy, một thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện, từ một góc xéo nhanh như một tia chớp lao tới, chẳng chút do dự nằm chồng lên người Nhậm Sương Bạch, dùng thân hình mình đón lấy lưỡi phủ vô tình giáng xuống mình Nhậm Sương Bạch!

Bành Nguyên đang cơn điên loạn, đến khi nhận ra thân hình ở ngay dưới lưỡi phủ của mình là ai thì đã quá muộn màng, lão cố hết sức thu phủ lại, nhưng lưỡi phủ vẫn cứ rơi xuống lưng người đó, may nhờ kinh đạo đã giảm bớt mà thân hình người ấy không bị xẻ làm hai mảnh.

Miến đao của Nhậm Sương Bạch hất ngược lên, đây là một hành động xuất phát từ trong tiềm thức, một phản ứng theo bản năng, đao đao quang trắng xóa xẹt ra, vô cùng chính xác thích trúng yết hầu Bành Nguyên, kinh đạo của đao phong quá mạnh đẩy thân hình "Vô duyên tiêu tử" Bành Nguyên văng bắn ra ngoài hơn trượng mới ngã xuống, đầu lão ngoẹo sang một bên chỉ còn dính một miếng da nơi gáy, đầu gần như bị cắt lìa khỏi cổ!

Một thân thể nằm bất động ngay bên cạnh Nhậm Sương Bạch, chính là Dịch Hương Trúc, bên dưới người nàng, máu tươi đã tuôn ra ướt đầm cả một vạt đất, gương mặt nàng trắng nhợt như tờ giấy, hơi thở cực kỳ yếu ớt, mảnh

như hai sợi tơ chỉ chực đứt đoạn bất cứ lúc nào. Nhưng thần thái của nàng lúc này trông rất bình thản, song mục trong veo mở lớn, chừng như muốn nhìn xem từng đám từng đám mây xám trên đầu có hình thù như thế nào.

Giờ thì đám mây hồng đã tan hết, đám chim quái ác cũng biến mất, núi rừng lại trở về với vẻ tịch mịch cố hữu của nó.

Thần trí Nhậm Sương Bạch dần tỉnh táo trở lại, ngửi thấy mùi u hương nhẹ toát ra từ thân thể Dịch Hương Trúc, hòa lẫn với mùi máu tanh nồng nặc nặng trong không gian, Nhậm Sương Bạch đã hình dung được quang cảnh xung quanh, hiểu được những gì đã xảy ra quanh mình.

Hai tay chàng sờ soạng trên mặt đất, giọng nghèn nghẹn kêu lên:

- Dịch cô nương, có phải cô nương đó không?

Dịch Hương Trúc yếu ớt lên tiếng đáp lại, bàn tay sờ soạng của Nhậm Sương Bạch thu lại dính đầy máu tươi, bằng xúc giác thu nhận được qua bàn tay, chàng cảm nhận được lượng máu tuôn ra từ cơ thể Dịch Hương Trúc, bằng vào kinh nghiệm của mình, chàng cũng biết được, với một lượng lớn máu đổ ra như vậy, mạng người coi như không thể vãn hồi.

Gần mười năm qua, kể từ sau cái chết thảm khốc của sư phụ, đôi mắt Nhậm Sương Bạch không hề biết rơi lệ, bao năm qua chàng không hề biết tới kích động, nỗi bi thương, nỗi uất hận dồn nén trong lòng chàng bao nhiêu năm qua bỗng chốc trào dâng trong tâm khảm khiến chàng không thể nào kiềm chế được, thế là chàng nức nở, giọng tức tưởi, nói:

- Dịch Hương Trúc, Dịch cô nương, tại sao nàng lại làm như vậy? Tại sao nàng phải làm như vậy? Ta đâu đáng để nàng làm như vậy? Ta không xứng đáng để nàng cho ta nhiều như vậy, Dịch Hương Trúc, nàng bảo ta lấy gì để trả lại cho nàng? Lấy gì để báo đáp nàng? Dịch Hương Trúc, nàng hãy còn trẻ, nàng xinh đẹp, nàng hãy còn một tương lai xán lạn, ngày mai của nàng đầy sắc xuân phơi phới, tiền đồ của nàng đầy hoa thơm cỏ lạ. Còn ta? Ta chỉ là một tên mù lang bạc chân trời góc bể, một giang hồ hồ lãng tử không hơn không kém, ta có tư cách gì để nàng lấy tánh mạng của nàng đổi lấy tánh mạng của ta? Dịch Hương Trúc! Dịch Hương Trúc! Món nợ này ta nợ nàng, cả đời ta, ta không thể nào trả nổi!

Bàn tay băng giá của Dịch Hương Trúc đang run run giơ lên, bàn tay vấy đầy máu của nàng nhẹ nhàng vuốt lên mặt Nhậm Sương Bạch, giọng nói nàng nghe như một cơn gió thoảng, nói:

- Nhậm Sương Bạch ... ta biết ... người ... rất ít khi ... rơi lệ ...

Nhậm Sương Bạch đưa tay lau lệ, ống tay áo chàng ướt đầm nhưng lệ vẫn đang tuôn trào.

Dịch Hương Trúc chớp chớp mắt, tiếp lời:

- Vì ta ... người đã khóc ... tiếng khóc ai uất ... nghe đến não lòng người ... Nhậm Sương Bạch ... bấy nhiêu đó cũng quá đủ đối với ta ... quá đủ để chứng tỏ người không là kẻ lạnh lùng như người ta lầm tưởng ... đủ để chứng tỏ người đã không xem nhẹ mối quan hệ giữa chúng ta ... Nhậm Sương Bạch ... người biết không ... kể từ sau lần thứ hai chúng ta gặp nhau ... ta đã từng nghĩ trong đầu ... biết đâu ... biết đâu mối quan hệ giữa chúng ta ... có thể thăng hoa ...

Nhậm Sương Bạch nghe như có một lưỡi dao lạnh toát đâm suốt qua ngực mình, giọng ai oán kêu lên:

- Dịch Hương Trúc ... Dịch Hương Trúc ...

Dịch Hương Trúc tỏ ra rất mệt mỏi, giọng nói càng nhẹ hơn:

- Đừng buồn ... Nhậm Sương Bạch, có người khóc vì ta như vậy ... ta cảm thấy rất mãn nguyện ... người ta sống ở đời ... phải làm một việc gì đó cho thật có ý nghĩa. Ta ... ta đã làm được điều đó ... Nhậm Sương Bạch, có người nhớ đến ta ... người luôn nghĩ đến ta ... có khác gì ta vẫn đang tồn tại? Tồn tại ... hữu hình hay vô hình ... điều đó không mấy quan trọng ...

Nhậm Sương Bạch cũng gần hết hơi, giọng dứt quãng nói:

- Dịch Hương Trúc ... nàng không thể chết ... ta nhất định mang nàng đi ... tìm một lương y giỏi nhất ... nàng nhất định phải được cứu sống ...

Bàn tay lạnh giá của Dịch Hương Trúc sờ soạng trong mớ tóc rối của Nhậm Sương Bạch, hai đồng tử của nàng thần quang thất tán, Dịch Hương Trúc mỉm cười nói:

- Vừa mới nói ta khờ ... giờ đến người nói lời đại ... Nhậm Sương Bạch ... thương thế của ta, ta biết, dù có thần tiên cũng không thể cứu nổi ... Nhậm Sương Bạch, người yên tâm đi, chết, không đáng sợ như người ta vẫn tưởng ... bất quá là bước qua một thế giới khác ... một thế giới không có hận cừu, không có phiền não ... lẽ ra người còn phải mừng cho ta ... mừng cho ta được sớm được rời khỏi ma đạo tăm tối trước mắt ... Nhậm Sương Bạch, ta tin là có luân hồi ... giả như có điều đó ... mong rằng ở kiếp lai sinh ... chúng ta lại gặp nhau ...

Nhậm Sương Bạch cảm thấy ngũ tạng lộn nhào, can trường đứt đoạn, chàng hét lớn:

- Dịch Hương Trúc, đừng đi ... nàng đừng đi ...

Hơi thở Dịch Hương Trúc càng lúc càng yếu ớt:

- Trên lưng ngựa ... có một vật ... người hãy giữ lấy ... ta tặng người làm kỷ niệm ...

Nhậm Sương Bạch toàn thân run bắn, chàng không khóc nữa, nước mắt chảy ngược vào trong lòng.

Hơi thở của Dịch Hương Trúc chừng như cũng tan đi sau câu nói đó, giọng nàng cơ hồ không còn nghe nổi nữa:

- Ta ... lạnh quá ...

Nhậm Sương Bạch bỗng đứng bật dậy, ngựa cổ phát ra một tiếng hú dài, tiếng hú chàng cao vút, chấn động núi rừng, cả ngọn núi trước mặt cũng chao đảo. Sau tiếng hú vận dụng hết tàn lực trong nội thể, Nhậm Sương Bạch ngã gục xuống.

Gió lạnh nhẹ thổi qua, tiếng lá khô xào xạc trên mặt đất nghe như tiếng khóc than đồng cảm của thiên nhiên với tâm trạng của con người.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>